

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P., Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Asesor sądowy Paulina Matysiak

Protokolant: prot. sąd. Alicja Korpik

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2021 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa **P. P.**

przeciwko **Miastu P.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę **19.718,64# zł** (dziewiętnaście tysięcy siedemset osiemnaście złotych sześćdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 marca 2019 r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.615,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. kwotę 705,70 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa.

Asesor sądowy Paulina Matysiak

UZASADNIENIE

Powód P. P., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, pozwem z dnia 16 maja 2019 r. (data nadania w placówce pocztowej operatora publicznego) wniósł o zasądzenie od pozwanego Miasta P. kwoty 19.958,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 marca 2019 do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niedostarczenie przez pozwanego lokalu socjalnego osobom uprawnionym oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że jest współwłaścicielem nieruchomości położonej przy ul. (...) w P., gdzie znajduje się lokal mieszkalny nr (...), którego najemcami byli M. K., I. K. i E. K., wobec których prawomocnym wyrokiem orzeczono eksmisję wstrzymując ją do czasu złożenia oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego przez pozwanego. Powód podał, że do dnia złożenia pozwu pozwany takiej oferty osobom uprawnionym nie złożył. Powód objął żądaniem pozwu okres od dnia 1 kwietnia 2018 r. do dnia 31 marca 2019 r., wskazując, że jego szkoda z tytułu niedostarczenia ww. osobie przez pozwanego lokalu socjalnego obejmuje należność z tytułu czynszu najmu (1.400,00 zł za miesiąc tj. łącznie za 12 miesięcy – 16.800,00 zł) oraz należność z tytułu wywozu śmieci w kwocie 720,00 zł (12 m-cy x 60,00 zł) i 2.438,64 zł za wodę i wywóz nieczystości płynnych.

W odpowiedzi na pozew z dnia 3 października 2019 r. (data wpływu do tut. Sądu) pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym wniósł o oddalenie powództwa, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Argumentując swoje stanowisko pozwany podał, że kwestionuje legitymację czynną powoda, jak również fakt, aby osoby uprawnione do otrzymania lokalu socjalnego zamieszkiwały w lokalu powoda w okresie objętym pozwem. Pozwany zakwestionował także wysokość stawki czynszu możliwego do uzyskania w okresie objętym pozwem w przypadku wynajęcia przedmiotowego lokalu. Pozwany podważył również zamiar wynajęcia przez powoda mieszkania. Ponadto pozwany zakwestionował roszczenie powoda z tytułu opłat za media co do zasady, jak i co do wysokości, wskazując, iż brak jest związku przyczynowego pomiędzy niedostarczeniem lokalu socjalnego a nieregulowaniem tych opłat przez byłych lokatorów.

W piśmie procesowym z dnia 17 października 2019 roku (data nadania w placówce pocztowej operatora publicznego) powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, zaprzeczając jednocześnie zarzutom pozwanego. Powód załączył wydruk z księgi wieczystej, wskazując, iż z dokumentu tego wynika fakt przysługiwania powodowi tytułu własności do przedmiotowej nieruchomości.

Sąd ustalił co następuje:

Powód P. P. jest współwłaścicielem nieruchomości położonej w P. przy ul. (...). Na nieruchomości tej posadowiony jest budynek, w którym znajduje się m.in. lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 59,00 m². Powód był współwłaścicielem nieruchomości również w okresie objętym pozwem. Wszystkie lokale w wymienionym budynku są wynajmowane. Gdyby lokatorzy opuścili lokal, powód miał zamiar wynajęcia lokalu na wolnym rynku.

Dowód :

- wydruk treści księgi wieczystej (...) (k. 84-88),
- wydruk ofert najmu (k. 19-24)
- przesłuchanie powoda (k. 100).

Wyrokiem z dnia 28 września 2017 r. w sprawie o sygn. akt IX C 1753/16 z powództwa P. P. i A. P. przeciwko I. K., M. K., małoletniej E. K. przy interwencji ubocznej Miasta P. o eksmisję Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, nakazał pozwanym, aby opróżnili, opuścili i wydali powodowi lokal mieszkalny nr (...) położony w P. przy ul. (...) (pkt 1.), przyznał pozwanym prawo do lokalu socjalnego i nakazał wstrzymanie wykonania pkt. 1 wyroku do czasu złożenia przez Miasto P. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego (pkt 2. i 3.). Od dnia 23 listopada 2017 roku wyrok ten jest prawomocny.

Dowód :

- wyrok z dnia 28 września 2017 r. sygn. akt IX C 1753/16 (k. 164 akt sprawy IX C 1753/16 Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu),
- zarządzenie z dnia 11 grudnia 2017 (k. 185 akt sprawy IX C 1753/16 Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu),
- zeznania świadka I. K. (k. 113),
- zeznania świadka M. K. (k. 114),
- przesłuchanie powoda (k. 100).

Opłaty za wodę i wywóz nieczystości płynnych naliczane są w sposób ryczałtowy, bowiem lokal numer (...) przy ul. (...) w P. nie posiada zamontowanego licznika. Lokal zajmowany był przez 3 osoby. Należność za dostawę wody wynosiła x 4,78 zł / m³, a należność za wywóz nieczystości płynnych 6,51 zł / m³. Przy przyjęciu zużycia 6 m³ wody na osobę, miesięczna należność za dostawę wody wynosiła 86,04 zł, a miesięczna należność za wywóz nieczystości płynnych

117,18 zł miesięcznie. Powód zapłacił na rzecz (...) S.A. należności wynikające z wystawianych przez ten pomiot faktur za dostarczenie wody, odbiór ścieków, abonament za ww. media do całej nieruchomości przy ul. (...):

- 1) za okres 22 marca 2018 r. – 18 kwietnia 2018 r. kwotę 2.264,31 zł;
- 2) za okres 19 kwietnia 2018 r. – 18 maja 2018 r. kwotę 2.648,40 zł;
- 3) za okres 19 kwietnia 2018 r. – 19 czerwca r. kwotę 2.693,58 zł;
- 4) za okres 20 czerwca 2018 r. – 17 lipca 2018 r. kwotę 3.427,87 zł;
- 5) za okres 20 czerwca 2018 r. – 20 sierpnia 2018 r. kwotę 3.201,94 zł;
- 6) za okres 21 sierpnia 2018 r. – 24 września 2018 r. kwotę 3.461,77 zł;
- 7) za okres 21 sierpnia 2018 r. – 17 października 2018 r. kwotę 3.495,66 zł;
- 8) za okres 18 października 2018 r. – 19 listopada 2018 r. kwotę 3.721,59 zł;
- 9) za okres 20 listopada 2018 r. – 19 grudnia 2018 r. kwotę 2.772,66 zł;
- 10) za okres 20 listopada 2018 r. – 18 stycznia 2019 r. kwotę 2.998,60 zł;
- 11) za okres 19 stycznia 2019 r. – 18 lutego 2019 r. kwotę 2.535,43 zł;
- 12) za okres 19 stycznia 2019 r. – 19 marca 2019 r. kwotę 3.201,94 zł;
- 13) za okres 17 października 2018 r. – 16 listopada 2018 r. kwotę 3.461,77 zł;
- 14) za okres 17 listopada 2018 r. – 17 grudnia 2018 r. kwotę 3.303,61zł;
- 15) za okres 18 grudnia 2018 r. – 14 stycznia 2019 r. kwotę 3.111,57 zł.

Powód pokrył opłaty obejmujące wywóz śmieci z lokalu zajmowanego przez I. K., M. K. i E. K. przy ul. (...) w P. za okres kwiecień 2018 roku – marzec 2019 roku w łącznej kwocie 720,00 zł. Opłaty te były uiszczane przez powoda na rzecz Związku (...) w P.. Należna opłata za wywóz śmieci wynosiła 20,00 zł od osoby i wynikała ze stawek wprowadzonych przez Związek (...) w P. dla nieruchomości czasowo lub stale zamieszkałych w zakresie odpadów zbieranych nieselektywnie.

Dowód :

- faktura nr (...) (k. 27-28),
- faktura nr (...) (k. 30-31),
- faktura nr (...) (k. 33-34),
- faktura nr (...) (k. 36-37),
- faktura nr (...) (k. 39-40),
- faktura nr (...) (k. 42-43),
- faktura nr (...) (k. 45-46),
- faktura nr (...) (k. 48-49),

- faktura nr (...) (k. 51-52),
- faktura nr (...) (k. 54-55),
- faktura nr (...) (k. 57-58),
- faktura nr (...) (k. 59-60),
- potwierdzenia przelewów na rzecz (...) S.A. (k. 29, 32, 35, 38, 41, 44, 47, 50, 53, 56),
- wydruk z kartoteki księgowej dla lokalu numer (...) za okres 2018-2019,
- tabela wysokości opłat za gospodarowanie odpadami (k. 61-62),
- wypowiedzenie wysokości czynszu najmu (k. 96),
- oświadczenie powoda (k. 63),
- przesłuchanie powoda (k. 100).

Pismem z dnia 6 kwietnia 2018 r., doręczonym pozwanemu w dniu 12 kwietnia 2018 r., pełnomocnik powoda wezwał pozwanego w imieniu powoda do złożenia oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego I. K., M. K. i E. K. jako osobom uprawnionym na podstawie wyroku eksmisyjnego oraz do zapłaty odszkodowania do czasu dostarczenia lokalu socjalnego. W odpowiedzi na wezwanie, Zarząd (...) Zasobów Lokalowych poinformował pełnomocnika powoda, że z uwagi na niezłączenie do wezwania prawomocnego wyroku eksmisyjnego, jego wniosek nie mógł podlegać zarejestrowaniu jako podlegający realizacji.

Dowód :

- pismo z dnia 6 kwietnia 2018 r. wraz z dowodem nadania i doręczenia (k. 12-14),
- pismo z dnia 20 kwietnia 2018 roku (k. 15)

Pismem z dnia 14 marca 2019 r., doręczonym pozwanemu w dniu 18 marca 2019 r., pełnomocnik powoda wezwał pozwanego w imieniu powoda, m.in. do zapłaty tytułem odszkodowania za okres od kwietnia 2018 r. do marca 2019 r., za niedostarczenie lokalu socjalnego osobom uprawnionym łącznej kwoty 19.779,36 zł, na którą składają się następujące kwoty: 16.800,00 zł – jako odszkodowanie obejmujące możliwy do uzyskania czynsz najmu, 720,00 zł tytułem opłat za odbiór nieczystości stałych oraz 2.259,36 tytułem opłat za dostarczenie wody i odbiór ścieków, na wskazany rachunek bankowy, w terminie 3 dni od otrzymania wezwania.

Dowód :

- pismo z dnia 14 marca 2019 r. wraz z dowodem nadania i doręczenia (k. 16-18).

W okresie objętym pozwem, czyli od dnia 1 kwietnia 2018 roku do dnia 31 marca 2019 roku I. K., M. K. oraz małoletnia E. K. zamieszkiwali w lokalu nr (...) przy ul. (...) w P.. Za okres od dnia 1 kwietnia 2018 roku do dnia 31 marca 2019 roku wymienione osoby nie płaciły na rzecz powoda żadnych kwot z tytułu zajmowania lokalu ani z tytułu opłat za media. Za wcześniejszy okres obejmujący należności do listopada 2017 roku, wobec I. K. i M. K. toczyło się postępowanie o zapłatę, w którym wydany został wyrok zasądający. Następnie I. i M. K. zawarli z powodem ugodę, na podstawie której uiszczają na rzecz powoda kwotę 700,00 zł miesięcznie.

Pozwany nie złożył wymienionym osobom oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. W przypadku wprowadzenia się tych osób, powód miałby zamiar wynajęcia opisanego lokalu na wolnym rynku.

Dowód :

- zeznania świadka I. K. (k. 113),
- zeznania świadka M. K. (k. 114),
- przesłuchanie powoda (k. 100).

Czynsz jaki powód mógłby uzyskać z tytułu najmu ww. lokalu na wolnym rynku wynosiłby w okresie od dnia 1 kwietnia 2018 r. do dnia 31 marca 2019 r. kwotę 23,29 zł miesięcznie za m², tj. po przemnożeniu przez powierzchnię wynoszącą 59 m² = 1.374,11 zł miesięcznie, tj. po zaokrągleniu 1.380,00 zł miesięcznie, tj. łącznie za 12 miesięcy – 16.560,00 zł.

Dowód :

- opinia biegłego sądowego z dziedziny szacowania nieruchomości E. B. (k. 129-161),
- wydruk ofert najmu (k. 19-24)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zaoficerowany przez strony materiał dowodowy, a mianowicie zeznania świadków, opinię biegłego sądowego oraz dokumenty. Za wiarygodne uznano zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne, których treść ani autentyczność nie budziła wątpliwości i nie była przez strony kwestionowana. Za przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd uznał dowody z dokumentów prywatnych, przypisując im znaczenie jakie wynika z art. 245 k.p.c., jak również wydruki komputerowe, bowiem ich treść nie była przez strony kwestionowana.

Fakty dotyczące zajmowania lokalu przez I. K., M. K. i E. K. oraz nieuiszczania przez nich z tego tytułu żadnych opłat w okresie objętym żądaniem pozwu Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadka K. i M. K.. Świadczenie I. K. i M. K. zeznawali spójnie i rzeczowo; potwierdzili zajmowanie przedmiotowego lokalu w okresie objętym pozwem przez osoby uprawnione do lokalu socjalnego. Wskazali, że w spornym okresie nie uiszczali na rzecz powoda żadnych należności. Ich zeznania wskazywały też, że pozostałe lokale w nieruchomości przy ul. (...) są wynajmowane.

Zeznania powoda Sąd uznał za w pełni wiarygodne, albowiem były one rzeczowe, a nadto znajdowały potwierdzenie w złożonych dokumentach. Zeznania te były przydatne dla ustalenia, że powód miał zamiar wynajęcia lokalu na wolnym rynku w przypadku opróżnienia go przez lokatorów oraz faktu uiszczania opłat za media.

Wysokość stawki czynszu, jaką powód mógłby uzyskać na wolnym rynku, gdyby wynajął lokal nr (...) przy ul. (...) w P., Sąd ustalił w oparciu o opinię biegłego sądowego z dziedziny szacowania wartości nieruchomości, mgr E. B.. Opinię pisemną sporządzoną przez biegłego sądowego Sąd uznał za rzeczową i przydatną. Przedmiotowa opinia została sporządzona w sposób rzetelny, jasny i spójny. Opinia wskazuje metodykę opracowania, sposób badań, które doprowadziły biegłego do wysnucia ostatecznych wniosków. Należy podkreślić, iż opinia przygotowana na potrzeby niniejszego postępowania przez biegłego jest wyczerpująca, odpowiada tezie dowodowej zawartej w postanowieniu, jest szczegółowa i precyzyjna oraz odzwierciedla aktualny poziom wiedzy. Zdaniem Sądu, przedmiotowa opinia nie zawiera również wad merytorycznych. Co istotne, omawiana opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu. W ocenie Sądu biegła w sposób wyczerpujący przedstawiła przyjętą przez siebie metodykę pracy i zaprezentowała tendencje rynkowe odnośnie najmu lokali. Opinia ta w ocenie Sądu była logiczna i przekonująca. Nie budziły też pod względem rachunkowym dokonane w opinii wyliczenia biegłego odnośnie wysokości możliwego do uzyskania czynszu najmu.

Częściowo ustalenia zostały poczynione bez dowodu w oparciu o art. 229 k.p.c., zgodnie z którym nie wymagają również dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości, a taka sytuacja zachodziła w przedmiotowej sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w przeważającej części.

Roszczenie powoda znajdowało uzasadnienie w treści art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 1234 t.j. dalej: ustawa o ochronie praw lokatorów) w związku z art. 417 k.c.

W myśl art. 18 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze od gminy na podstawie art. 417 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz.U. z 1964 r. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.). Zgodnie natomiast z art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej odpowiedzialność ponosi Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Przesłankami odpowiedzialności za szkody wyrządzone wykonywaniem władzy publicznej są: niezgodne z prawem działanie (zaniechanie) przy wykonywaniu władzy publicznej, szkoda oraz adekwatny związek przyczynowy między tak określoną przyczyną sprawczą, a szkodą.

Sąd podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z 18 lutego 2004r., sygn. akt V CK 253/03, w którym stwierdził, iż odpowiedzialność odszkodowawcza gminy nie jest uzależniona od wykazania winy i uznał za podstawę roszczenia odszkodowawczego sam fakt niedostarczenia lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku sądowego.

Także Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 23 maja 2006 r. w sprawie SK 51/2005 (OTK ZU 2006/5A poz. 58) stwierdził, że nie powinno budzić wątpliwości, że niedostarczenie przez gminę lokalu socjalnego w sytuacji, w której uprawnienie takie zostało przyznane danej osobie wyrokiem sądu nakazującym opróżnienie dotychczas zajmowanego lokalu, należy uznać za „działanie” wypełniające znamiona hipotezy art. 77 ust. 1 Konstytucji. Teza powyższa znajduje oparcie w przepisach art. 75 Konstytucji oraz art. 4 i art. 14 ust. 1 zdanie drugie ustawy o ochronie praw lokatorów. (konkretyzowanym każdorazowo w prawomocnym wyroku sądu nakazującym opróżnienie lokalu), a także przyjmowanym w doktrynie i orzecznictwie sposobie rozumienia znamienia bezprawności.

W sprawach dotyczących odpowiedzialności za szkody wyrządzone przy wykonywaniu władzy publicznej zastosowanie znajdują również ogólne reguły dotyczące kompensaty szkody w mieniu oraz koncepcja związku przyczynowego ujęte w art. 361 k.c., zgodnie z którym zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody mu nie wyrządzono. Naprawienie szkody obejmuje tym samym straty, które poszkodowany poniósł (damnum emergens) oraz korzyści, które mógłby osiągnąć (lucrum cessans), gdyby szkody mu nie wyrządzono. Ustalenie kosztów w postaci utraconych korzyści jest wprawdzie hipotetyczne, jednak szkoda taka musi być wykazana z tak dużym prawdopodobieństwem, aby uzasadniała przyjęcie w świetle zasad doświadczenia życiowego, że utrata korzyści rzeczywiście nastąpiła.

Dla dochodzenia odszkodowania od jednostki samorządu terytorialnego koniecznym jest zatem wykazanie bezprawności działania lub zaniechania gminy, poniesienia szkody oraz adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy działaniem lub zaniechaniem gminy a poniesioną szkodą. Tym samym w świetle powyższych rozważań nie można mieć wątpliwości, iż przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej Gminy jest po pierwsze stwierdzenie niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej. Nie budziło wątpliwości, że spełniona została opisana przesłanka odpowiedzialności pozwanego wobec powoda tj. niezgodne z prawem zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. Zgodnie z art. 14 ust. 1 u.o.p.l. w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu Sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia

wobec osób, których nakaz dotyczy. Obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego ciąży przy tym na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu. W niniejszej sprawie niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej polegało na niedostarczeniu wbrew obowiązkowi lokalu socjalnego osobie uprawnionej z mocy wyroku sądowego.

Obowiązek pozwanego, o jakim mowa w przywołanym przepisie ustawy został stwierdzony prawomocnym wyrokiem eksmisyjnym Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 28 września 2017 r. w sprawie o sygn. akt IX C 1753/16 z powództwa P. P. i A. P. przeciwko I. K., M. K., małoletniej E. K. przy interwencji ubocznej Miasta P.. W wyroku tym Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, nakazał pozwanym, aby opróżnili, opuścili i wydali powodowi lokal mieszkalny nr (...) położony w P. przy ul. (...), przyznał pozwanym prawo do lokalu socjalnego i nakazał wstrzymanie wykonanie wyroku do czasu złożenia im przez gminę M. P. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Pozwany w okresie objętym żądaniem nie zaoferował zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego osobom wskazanym w wyroku eksmisyjnym. Nie dostarczając eksmitowanym lokatorom lokalu socjalnego pozwany uchybił spoczywającemu na nim z mocy ustawy obowiązkowi. Tym samym, niewykonanie tego wyroku przez pozwanego, w zakresie, w jakim nakładał on na pozwanego dostarczenie eksmitowanym wspomnianego lokalu, wypełnienia znamiona zachowania bezprawnego. I. K., M. K. i E. K. jednocześnie nie wpłacali na rzecz powoda żadnego odszkodowania z tytułu korzystania z lokalu w okresie od dnia 1 kwietnia 2018 roku do dnia 31 marca 2019 roku. Okoliczność ta wynikała z zeznań świadków – byłych lokatorów, których wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu.

Po drugie, dla przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej gminy konieczne jest także wykazanie szkody. Szkodą w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. są straty oraz utracone korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że powód jest i w okresie objętym żądaniem pozwu był współwłaścicielem spornego lokalu mieszkalnego. Okoliczność ta wynika z przedłożonych dokumentów w postaci kserokopii odpisu księgi wieczystej nr (...). Zgodnie natomiast z tezą uchwały Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2014 r. III CZP 92/14, współwłaściciel nieruchomości może dochodzić od gminy odszkodowania w pełnej wysokości za szkodę wynikłą z niedostarczenia uprawnionemu lokatorowi lokalu socjalnego (art. 209 k.c. w związku z art. 417 k.c. i art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, jedn. tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm.).

Spełniona została również co do zasady druga przesłanka odpowiedzialności pozwanego tj. poniesienie szkody przez powoda. Nie ulega wątpliwości, że szkoda, której naprawienia w niniejszej sprawie domagał się powód związana była przede wszystkim z niemożnością swobodnego dysponowania przedmiotowym lokalem mieszkalnym.

W niniejszej sprawie powód wykazał, że osoby objęte wyrokiem eksmisyjnym z dnia 25 czerwca 2014 r. zajmowały i korzystały w okresie objętym pozwem tj. od dnia 1 kwietnia 2018 r. do dnia 31 marca 2019 r. z lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w P. przy ul. (...). Poza tym osoby te korzystając z tego lokalu nie uiściły żadnej należności na rzecz powoda za zajmowanie mieszkania w spornym okresie, co wynikało z zeznań ww. świadków.

Wobec powyższego należało ustalić w czym wyrażała się szkoda doznana przez powoda i w jakim zakresie pozostawała ona w związku przyczynowym z zaniechaniem pozwanego w dostarczeniu osobom uprawnionym do lokalu socjalnego.

Właściciel lokalu objętego eksmisją, jeżeli gmina wbrew obowiązkowi nie dostarcza uprawnionemu lokalu socjalnego ponosi szkodę, którą należy kwalifikować jako uszczerbek polegający na różnicy pomiędzy majątkiem, jaki miałby poszkodowany właściciel gdyby dysponował lokalem swobodnie a majątkiem jaki ma, nie mogąc lokalem tym swobodnie dysponować, z powodu niemożności wykonania eksmisji na skutek niedostarczenia lokalu socjalnego. Szkoda jak wynika z art. 361 § 2 k.c. może polegać nie tylko na stratach, ale również na utraceniu korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Co do zasady zatem szkoda właściciela lokalu, który to lokal zajmowany jest przez byłego najemcę, objętego wyrokiem eksmisyjnym mającego uprawnienie do lokalu socjalnego, któremu gmina nie zaoferowała lokalu socjalnego może wynikać z niemożności wynajmowania tego lokalu na wolnym rynku i utracie czynszu najmu. Powód powinien jednak wykazać, że taką szkodę poniósł. Szkoda w postaci utraconych korzyści ma charakter hipotetyczny. Uwzględnieniu mogą podlegać tylko takie następstwa

w majątku poszkodowanego, które oceniając rzecz rozsądnie według doświadczenia życiowego, w okolicznościach danej sprawy dawałoby się przewidzieć, że wzbogaciłyby majątek poszkodowanego. W przypadku dochodzenia naprawienia szkody w postaci utraconych korzyści musi być ona przez żądającego odszkodowanie wykazana z tak dużym prawdopodobieństwem, że praktycznie w świetle doświadczenia życiowego można przyjąć, że utrata korzyści rzeczywiście miała miejsce.

Powód okoliczność tę wykazał tj. udowodnił, że gdyby lokal nie był zajmowany przez byłych lokatorów, zostałby on wynajęty na wolnym rynku. Lokal, którego dotyczył wyrok eksmisyjny był bowiem przeznaczony na wynajem, podobnie jak pozostałe lokale znajdujące się w nieruchomości przy ul. (...). W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że przedmiotowy lokal mógłby zostać wynajęty na wolnym rynku. Ustalenie to jest wysoce prawdopodobne w oparciu o zasady doświadczenia życiowego. Fakt położenia spornego lokalu w dużym mieście, jakim jest P., będącym ponad półmilionową aglomeracją, w którym znajduje się wiele uczelni oraz siedzib dużych przedsiębiorstw, a przy tym w dogodnej lokalizacji o dobrym dostępie do komunikacji i infrastruktury, w świetle zasad wiedzy i doświadczenia życiowego skutkuje uznaniem, że powód bez problemu mógłby wynająć ów lokal i uzyskiwać za jego wynajem czynsz wolnorynkowy. Wskazuje na to duże zapotrzebowanie na kwatery i mieszkania wynajmowane nie tylko przez kilkadziesiąt tysięcy studentów, ale także przez pozostałe osoby pracujące w P. lub po prostu zaspokajające swoje potrzeby mieszkaniowe przez najem. Z uwagi na powyższe, także i sporny lokal w sytuacji jego opróżnienia z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością zostałyby przez powoda wynajęty.

Nie budzi przy tym wątpliwości istnienie w takiej sytuacji związku przyczynowego pomiędzy bezprawnym zaniechaniem gminy a szkodą właściciela lokalu. Jego istnienie rozpatruje się z punktu widzenia określonych okoliczności faktycznych sprawy. W pierwszej kolejności należy zbadać, czy pomiędzy określonymi elementami sytuacji faktycznej w ogóle zachodzi jakakolwiek obiektywna zależność, a zatem, czy badany skutek stanowi obiektywne następstwo zdarzenia, które wskazano jako przyczynę. Konieczność badania „normalności” związku przyczynowego, a więc przesłanki odpowiedzialności z art. 361 § 1 k.c. występuje bowiem tylko wówczas, gdy między badanymi zjawiskami w ogóle istnieje obiektywny związek przyczynowy. W przedmiotowej sprawie brak możliwości wynajęcia przez powoda lokalu mieszkalnego, czyli tzw. skutek, wynika z niedostarczenia przez pozwanego lokalu socjalnego osobie uprawnionej, gdyż osoba ta, pomimo wyroku eksmisyjnego, ma prawo zajmować sporny lokal do czasu zapewnienia im przez gminę lokalu socjalnego. Bezspornym jest, iż pozwana takiego lokalu nie udostępniła, co jest tzw. przyczyną, o której mowa wyżej.

Na gruncie art. 18 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów, według którego osoby uprawnione do lokalu socjalnego, jeżeli sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu opłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązywane opłacać, należy przyjąć, iż po pierwsze, odpowiedzialność gminy za szkodę wynikłą z zajmowanego lokalu bez tytułu prawnego przez osobę uprawnioną z mocy wyroku do lokalu socjalnego oraz tej osoby jest odpowiedzialnością in solidum (uchwała z dnia 7 grudnia 2007 r. III CZP 121/2007 OSNC 2008/12 poz. 137) i po drugie, że odpowiedzialność odszkodowawcza gminy wobec właściciela za niedostarczenie lokalu socjalnego nie jest odpowiedzialnością subsydiarną w stosunku do obowiązku tej osoby wynikającego z art. 18 ust. 1 i 3 ustawy o ochronie praw lokatorów (wyrok z dnia 19 czerwca 2008 r. V CSK 31/2008 OSNC 2009/A poz. 16).

Reasumując, na gruncie art. 18 ust. 3 i 5 ustawy o ochronie praw lokatorów nie budzi wątpliwości przekonanie, iż pozostaje w normalnym związku przyczynowym z zaniechaniem przez gminę wypełnienia obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego osobie do tego uprawnionej, strata właściciela lokalu mieszkalnego spowodowana nieuiszczeniem przez byłego lokatora opłat za używanie zajmowanego lokalu i że za i tę postać szkody gmina ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 417 § 1 k.c. (vide: Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 13 stycznia 2010 r. II CSK 323/2009).

Oczywistym w przedmiotowej sprawie jest, że właściciel lokalu z uwagi na zajmowanie przez osoby uprawnione do lokalu socjalnego lokalu, którego dotyczy eksmisja, nie mógł tego lokalu wynająć i uzyskać z tego tytułu dochodu. W opisanym wyżej rozumieniu normalnym następstwem zaniechania gminy polegającego na niedostarczeniu lokalu

socjalnego jest powstanie szkody po stronie właściciela, która to szkoda wyraża się niemożnością swobodnego dysponowania lokalem i wynajęcia go na wolnym rynku. Niewątpliwie zatem szkoda, której doznał powód pozostająca w związku przyczynowym z zaniechaniem pozwanego wyrażała się w wysokości czynszu wolnorynkowego jaki powód mógłby uzyskać wynajmując lokal na wolnym rynku.

W ocenie Sądu na gruncie niniejszego stanu faktycznego wystąpiły wszystkie wskazane powyżej przesłanki pozwalające na przypisanie Gminie M. P. odpowiedzialności za niedostarczenie osobom uprawnionym z mocy wyroku sądowego, lokalu socjalnego. Mając na uwadze powyższe, uznać należało, że bezprawne zaniechanie pozwanego polegające na niedostarczeniu I. K., M. K. i E. K. lokalu socjalnego całkowicie uniemożliwiało wynajęcie przez powoda lokalu będącego jego współwłasnością i w konsekwencji uzyskanie korzyści w postaci wolnorynkowego czynszu. Tym samym zaniechanie Miasta P. pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z utraceniem przez powoda zysku w postaci czynszu najmu.

Po przesądzeniu odpowiedzialności pozwanej za niedostarczenie lokalu socjalnego, rozważeniu podlega kwestia wysokości szkody poniesionej przez powoda. W tym miejscu wskazać należy, iż art. 18 ust. 2 u.o.p.l. wyraża zasadę, zgodnie z którą miarodajna jest wysokość czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu.

W przedmiotowej sprawie pozwana kwestionowała wskazaną w pozwie wysokość stawki czynszu najmu, jaką powód mógłby uzyskać, gdyby wynajął lokal na wolnym rynku, a którą powód oszacował na kwotę 1.400,00 zł miesięcznie. Wobec powyższego w celu ustalenia wysokości odszkodowania, Sąd na wniosek powoda dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z dziedziny szacowania wartości nieruchomości i czynszów. Z opinii biegłego sądowego mgr inż. E. B. wynikało, że miesięczny czynsz jaki powód mógłby uzyskać z tytułu najmu przedmiotowego lokalu na wolnym rynku wynosiłby w okresie objętym pozwem 1.380,00 zł miesięcznie (23,29 zł za m²). Łączny czynsz najmu w ww. okresie 12 miesięcy wyniósłby więc 16.560,00 zł. Żądanie z tytułu utraconego możliwego do uzyskania czynszu najmu przewyższające tę kwotę (powód dochodził z tego tytułu 16.800,00 zł) nie mogło być uznane za zasadne.

W niniejszej sprawie powód podnosił również, że odszkodowanie od pozwanego za niedostarczenie lokalu socjalnego osobie uprawnionej winno obejmować także poniesione przez niego opłaty z tytułu wywozu nieczystości stałych oraz zimnej wody i kanalizacji.

Wskazać należy, że właściciel w przedmiotowej sytuacji, tj. braku dostarczenia przez Gminę osobom uprawnionym lokalu socjalnego, z reguły ponosi dwa rodzaje uszczerbku. Pierwszy z nich to uszczerbek w postaci utraconych korzyści, dotyczący przede wszystkim skutku w postaci braku możliwości swobodnego dysponowania danym lokalem. Drugi uszczerbek to straty rzeczywiste, które mogą być związane z niepokrytymi kosztami utrzymania i eksploatacji danego lokalu, mimo faktycznego zamieszkiwania bez tytułu prawnego. Do niedawna jeszcze kwestia dopuszczalności rekompensaty na podstawie art. 18 ust. 5 u.o.p.l. opłat dotyczących utrzymania lokalu wzbudzała w doktrynie i judykaturze pewne wątpliwości; również pozwana zakwestionowała co do zasady i wysokości żądanie zasądzenia w ramach odszkodowania opłat niezależnych od właściciela, wskazując, iż w jej ocenie nie jest normalnym następstwem niedostarczenia przez pozwaną lokalu socjalnego fakt, że byli lokatorzy nie uiszczają opłat niezależnych od właściciela. Jednakże w uchwale z dnia 16 maja 2012 r., sygn. akt III CZP 12/12, Sąd Najwyższy przesądził ostatecznie, że odszkodowanie przysługujące na podstawie powołanego przepisu może obejmować także opłaty związane z korzystaniem z lokalu.

Odnosząc się do tej kwestii Sąd podziela pogląd Sądu Najwyższego, że odszkodowanie przysługujące właścicielowi lokalu na podstawie art. 18 ust. 5 u.o.p.l. może obejmować opłaty związane z korzystaniem z lokalu (por. uchwała SN z dnia 16 maja 2012 r. sygn. III CZP 12/12). W opisanej wyżej sytuacji – niemożności pobierania czynszu oraz konieczności regulowania opłat za mieszkanie – znalazł się powód. Z tego względu zasadne okazało się zasądzenie od pozwanej na jego rzecz odszkodowania za obie kategorie uszczerbku. Konieczność ponoszenia przez właściciela lokalu kosztów związanych z korzystaniem z mieszkania przez lokatorów, którzy nie ponoszą takich opłat, jest co do zasady normalnym następstwem niewykonania przez gminę obowiązku dostarczenia im lokalu socjalnego. Nie ma podstaw do innego traktowania – jako elementu szkody – strat wynikających z niemożności uzyskania czynszu najmu i strat

będących następstwem konieczności ponoszenia przez samego właściciela opłat za korzystanie z lokalu obejmujących np. należności za wodę, energię elektryczną i ogrzewanie mieszkania.

Wskazać należy, że z powyższego wynika, że powód co do zasady mógł domagać się w niniejszej sprawie również odszkodowania za szkodę jakiej doznał w związku z koniecznością poniesienia opłat związanych z korzystaniem z lokalu przez osoby objęte wyrokiem eksmisyjnym. Pozwany kwestionował zarówno zasadność, jak i wysokość wymienionych opłat. Przesądając zatem zasadę odpowiedzialności gminy również w zakresie opisanych opłat, wskazać należy, że powód domagał się odszkodowania obejmującego wydatki poniesione z tytułu wywozu śmieci, dostaw zimnej wody, odprowadzania ścieków w łącznej wysokości 3.158,64 zł, w tym: 720,00 zł (12 m-cy x 60,00 zł) za wywóz śmieci oraz 2.438,64 zł za wodę i wywóz nieczystości płynnych (1.032,48 zł za dostarczenie wody oraz 1.406,16 zł za wywóz nieczystości płynnych). Powód domagał się wyżej wymienionych kwot za okres 12 miesięcy. Powód wskazał, że stawki za wywóz nieczystości płynnych oraz dostawę wody mają charakter ryczałtowy, albowiem lokal nie posiada zamontowanego licznika. Wobec tego wysokość opłat została obliczona z uwzględnieniem wysokości obowiązujących opłat za wodę i kanalizację w formie ryczałtu, naliczanego według ilości osób zajmujących dany lokal. Ponieważ sporny lokal zajmowany był przez 3 osoby, należność za dostawę wody obliczona została w następujący sposób: $86,04 \text{ zł} [18 \text{ m}^3 (3 \text{ osoby} \times 6 \text{ m}^3/\text{osobę}) \times 4,78 \text{ zł} / \text{m}^3] \times 12 \text{ miesięcy} = 1.032,48 \text{ zł}$, natomiast należność za wywóz nieczystości płynnych w następujący sposób: $117,18 \text{ zł} [18 \text{ m}^3 (3 \text{ osoby} \times 6 \text{ m}^3/\text{osobę}) \times 6,51 \text{ zł} / \text{m}^3] \times 12 \text{ miesięcy} = 1.406,16 \text{ zł}$. Odnośnie natomiast opłat za śmieci, powód wskazał, że domaga się łącznie kwoty 240 zł, obliczonej jako iloczyn liczny miesięcy (5), stawki 12,00 zł wynikającej z uchwały Zgromadzenia Związku (...) obowiązującej w okresie objętym pozwem oraz liczby osób zajmujących lokale (łącznie 4 osoby).

W toku postępowania ustalone zostało, że lokal mieszkalny położony w P. przy ul. (...) w okresie objętym pozwem zajmowany był stale przez 3 osoby. Powód wykazał w ocenie Sądu, że pokrył zarówno koszt wywozu śmieci, jak i koszt dostarczenia do lokali wody oraz odprowadzenia ścieków w kwotach wymienionych wyżej, które określone zostały ryczałtowo. Ich wysokość wynikała z przedstawionych przez powoda obliczeń, potwierdzonych za pomocą pisma stanowiącego wypowiedzenie wysokości czynszu najmu, w którym wskazana została nadto wysokość opłat za media, a nadto z przedłożonych przez powoda faktur i potwierdzeń przelewów potwierdzających fakt uiszczenia tych opłat. Sąd doszedł zatem do przekonania, iż roszczenie powoda w tym zakresie zostało przez niego wykazane poprzez załączone do pozwu dokumenty, z których wynika wysokość opłat, jakie faktycznie poniósł. Wydatki poniesione w związku z wywozem śmieci, dostawą zimnej wody i odprowadzaniem ścieków wynosiły łącznie 3.158,64 zł.

Sąd doszedł do przekonania, iż roszczenie powoda jest uzasadnione co do zasady i uznał, iż należy mu się odszkodowanie za niedostarczenie lokali socjalnych w łącznej wysokości 19.718,64 zł. Na zasądzoną kwotę składa się należność za okres od dnia 1 kwietnia 2018 r. do dnia 31 marca 2019 r. obejmująca czynsz, jaki powód mógłby uzyskać, gdyby wynajął lokal na wolnym rynku w kwotach po 1.380,00 zł miesięcznie, tj. łącznie 16.560,00 zł za 12 miesięcy oraz wydatki poniesione w związku z wywozem śmieci, dostawą zimnej wody i odprowadzaniem ścieków w łącznej wysokości 3.158,64 zł, o czym na mocy art. 18 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów w zw. z art. 417 § 1 k.c. orzeczono w punkcie 1. sentencji wyroku.

W pozostałej części, przewyższającej łączną kwotę odszkodowania powyżej 19.718,64 zł, powództwo podlegało oddaleniu (pkt 2. wyroku).

O żądaniu odsetkowym Sąd orzekł mając na uwadze treść art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którego treścią jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. W myśl art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do zapłaty.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że sam fakt wydania wyroku eksmisyjnego, w którym orzeczono o uprawnieniu byłego lokatora do otrzymania lokalu socjalnego, nie oznacza, że automatycznie gmina, która jest

obowiązana taki lokal dostarczyć, pozostaje w opóźnieniu w zapłacie odszkodowania z tym związanego. Gmina musi zostać każdorazowo wezwana do zapłaty przez właściciela, gdyż mogą wystąpić sytuacje np. dobrowolnej wyprowadzki byłego lokatora lub uiszczenia przez niego odszkodowania, która to sytuacja zwalniałaby gminę z dalszej odpowiedzialności. Trudno więc uznać, aby gmina zawsze obowiązana była uiszczać odszkodowanie na rzecz właściciela bez uprzedniego wezwania do zapłaty za konkretny okres.

Wskazać należy, że obowiązek gminy dostarczenia lokalu socjalnego ma charakter publicznoprawny. Przesłanka bezprawności działania gminy jest związana z wiedzą gminy o wyniku procesu, w którym zapadł wyrok eksmisyjny stwierdzający istnienie uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego. Bezprawność polegająca na zaniechaniu wykonania obowiązku ustawowego, stwierdzonego wyrokiem, może być przypisana gminie jedynie pod warunkiem ustalenia, że gmina o takim obowiązku wiedziała. Ustalenie daty, w której gmina dowiedziała się o treści prawomocnego wyroku eksmisyjnego nie jest wystarczające do przyjęcia, że niezłożenie w tej dacie oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego jest działaniem bezprawnym. Ocena, czy miało miejsce bezprawne zaniechanie wykonania obowiązku przez gminę, powinna obejmować także rozważenie indywidualnie w każdej sprawie możliwości podjęcia wymaganych czynności już z chwilą uzyskania informacji o treści wyroku (wyr. Sądu Najwyższego z 13.5.2015 r., V CA 2/15, L.).

Pismem z dnia 14 marca 2019 r., doręczonym pozwanemu w dniu 18 marca 2019 r., pełnomocnik powoda wezwał pozwanego w imieniu powoda do zapłaty kwoty 19.779,36 zł tytułem odszkodowania za okres od marca 2018 roku do kwietnia 2019 r., za niedostarczenie lokalu socjalnego osobom uprawnionym tytułem uiszczonych opłat niezależnych w terminie 3 dni od otrzymania wezwania. Kwota zasądzona w wyroku jest nieznacznie niższa aniżeli kwota, jakiej powód domagał się w wyżej wymienionym wezwaniu. Istniały więc podstawy do zasądzenia odsetek od przyznanej należności od dnia 22 marca 2019 roku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. w myśl zasady, zgodnie z którą Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania. Przez „nieznaczną” część żądania należy rozumieć kwotę pieniężną lub wartość majątkową tak nikłą, że strona nie wdałaby się w proces, gdyby miała tylko takiego roszczenia dochodzić lub przed takim roszczeniem się bronić – przy uwzględnieniu jej konkretnej sytuacji życiowej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1972 r., II CZ 6/72, Lex nr 7072, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 kwietnia 2013 r., I ACa 1328/12. Lex nr 1312014). W okolicznościach faktycznych sprawy powód domagał się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz łącznie kwoty 16.730,95 zł. Powództwo uwzględnione zostało co do kwoty 19.718,64 zł, a zatem powód wygrał sprawę w 99 %. Powód uległ zaledwie w 1% swoich roszczeń, co w ocenie Sądu stanowi „nieznaczną” część żądania w rozumieniu art. 100 zd. 2 k.p.c. Porównanie kwoty żądanej z ostatecznie zasądzoną pozwala na uznanie, że powód uległ tylko w nieznacznym stopniu, co uzasadniało zastosowanie w niniejszej sprawie określonego w zdaniu drugim art. 100 k.p.c. szczególnego rozwiązania, polegającego na obciążeniu jednej ze stron całością kosztów.

Koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły łącznie 5.615,00 zł (998,00 zł tytułem stosunkowej opłaty od pozwu, 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 3.600 zł wynagrodzenia pełnomocnika, 1.000,00 zaliczka na poczet opinii biegłego). Z uwagi na fakt, iż powód uległ jedynie co do nieznacznej części swojego żądania, należy mu się zwrot całości poniesionych kosztów procesu w kwocie 5.615,00 zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika wynikała z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265). Wysokość opłaty sądowej od pozwu ustalona została w oparciu o art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w brzmieniu obowiązującym w chwili wniesienia pozwu.

Odrębnie Sąd rozliczył koszty sądowe obejmujące kwotę wynagrodzenia biegłego sądowego w zakresie, w jakim wynagrodzenie to przekraczało kwotę zaliczki uiszczonej przez powoda. Kosztów tych bowiem żadna ze stron nie uiściła, a tymczasowo poniósł je Skarb Państwa. Podstawą rozstrzygnięcia w tym zakresie były przepisy art. 108 k.p.c. i art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 Nr 167 poz. 1398). Zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. o kosztach rozstrzyga się w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Stosownie

natomiast do treści art. 113 ust. 1 u.k.s.c. kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Żądanie powoda zostało uwzględnione w 99%, dlatego również pozwany powinien ponieść koszty sądowe pokryte tymczasowo przez Skarb Państwa (por. art. 100 zd. 2 k.p.c. w związku z art. 113 ust. 1 i 2 u.k.s.c.). To oznacza, że pozwany powinien ponieść całą kwotę 705,70 zł pokrytą tymczasowo przez Skarb Państwa. Wobec powyższego w pkt. 4. Sentencji Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. kwotę 705,70 zł od pozwanego Miasta P. tytułem wydatków poniesionych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa.

Asesor sądowy Paulina Matysiak